

PROFESSIONELE AFSTAND

DE VROLIJKHEID WAARMEE HIJ ZIJN PATIËNTEN NAAR BINNEN ROEPT WERKT AANSTEKELIJK

EMMA VAN ES

Emma van Es (pseudoniem) is net begonnen met haar coschappen. Als winnares van de Arts in Spe columnwedstrijd schrijft ze elk kwartaal een column over haar belevenissen.

Professionele afstand. In vrijwel elk opleidingsdocument kom je dit begrip tegen. Ook in feedbackgesprekken en intervisie wordt er met regelmaat gewezen op dit stukje geprotocolleerde professionaliteit. Ik heb stiekem altijd wat moeite gehad met de term: professionaliteit betekent in mijn ogen niet altijd afstand, net zomin als dat wie afstandelijk is niet automatisch professioneel is. Sinds jaar en dag bezoek ik in de vakanties samen met mijn ouders een klein dorp in Frankrijk. Mijn grootouders kwamen hier al, mijn moeder was er ooit reisleidster en zelf werkte ik er een generatie later gedurende de vakanties in een van de kleine lokale hotelletjes. Zo komt het ook dat wij hier een vaste (huis)arts hebben. Onze vakantie is eigenlijk niet compleet zonder een bezoekje aan deze man en elk pijntje op reis vormt dan ook een laagdrempelige aanleiding om even bij hem langs te gaan. Zo ook deze vakantie.

Een paar grijsblauwe ogen kijkt mij vrolijk aan als ik uit de wachtkamer word gehaald. Lachrimpeltjes verraden dat zijn pensioen niet meer lang op zich laat wachten. 'Hallo mooie jongedame', begroet hij mij. Twee welgemeende smakkerds belanden op mijn wangen. Ik glimlach als ik besef dat zoiets

in Nederland ondenkbaar zou zijn. De vrolijkheid waarmee hij zijn patiënten naar binnen roept werkt sowieso aanstekelijk: de hele wachtkamer lijkt op te lichten als hij binnenwandelt.

'Wat goed om je weer te zien! Hoe is het met oma? En papa? Hoe gaat het op de universiteit?' Als ik zijn vragen beantwoord, realiseer ik me hoe uitzonderlijk het is wat hij over mij heeft onthouden de afgelopen jaren. Terwijl hij naar mijn antwoorden luistert, zet de assistent een kop thee voor me neer. Als ik hem uitleg waarvoor ik hier ben, knikt hij begrijpend en kijkt mij na. Al snel vindt hij de oorzaak van mijn kleine euvel. Vijfentwintig minuten later sta ik buiten. Met een dikke knuffel, een glimlach en een recept. De enige afstand die er tussen hem en mij bestaat wordt gevormd door de 1200 kilometer tussen onze woonplaatsen. Terwijl ik naar de apotheek wandel, denk ik: dít is echte zorg.

En wie anders beweert, die mag van mij op professionele afstand blijven. ●